

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **B. K.**
bytem
zast. advokátem Mgr. Janem Koptišem
sídlem Krokova 2776/59, České Budějovice

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.4.2024, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24.4.2024, č. j. X, **se ruší** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **2 600 Kč do 30 dnů** od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení č. j. X ze dne 15. 2. 2024, o *přiznání výplaty nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 25. 1. 2024 za období 26. 1. 2024 do 29. 2. 2024*. Žalobkyně dne 24. 1. 2024 požádala o výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby dnem 25. 1. 2024 při dočasné pracovní neschopnosti od 10. 11. 2022.
2. Dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně posudkový lékař stanovil, že zdravotní stav žalobkyně odůvodňuje předpoklad opětovného nabytí pracovní schopnosti dne 1. 3. 2024. V odvolání žalobkyně namítla, že léčba ramena nebyla dosud ukončena, po magnetické rezonanci dne 22.4.2024 lékař rozhodne o reoperaci nebo jiném způsobu léčby; ruka je po operaci nefunkční, nyní je léčena pouze léky proti bolesti. V odvolacím řízení byl bez osobního vyšetření žalobkyně na základě zdravotní dokumentace vypracován nový posudek ze dne 27. 2. 2024, dle kterého lze očekávat, že žalobkyně v krátké době po uplynutí podpůrčí doby nabude pracovní schopnost, a to i k jiné než dosavadní pojištěné činnosti. Čekání na operaci nebo odborné vyšetření samo o sobě není důvodem pro prodloužení výplaty nemocenských dávek, indikací k prodloužení výplaty nemocenských dávek je i nadále probíhající léčba (ústavní, lázeňská atd.). Dle posudku zdravotní stav žalobkyně odůvodňoval předpoklad nabytí pracovní schopnosti ode dne 1. 3. 2024. K posudku žalobkyně předložila lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře-ortopeda ze dne 29. 4. 2024, dle které je levé rameno žalobkyně klidné, bez výpotku, s výrazně bolestivou hybností, elevace do 70°, anteflexe do 60°, rotace bolestivá do 40°, pasivní hybnost do 90°. Ošetřující lékař doporučil ve zprávě ponechat PN. Dle doplnění posudku IPZS nová lékařská zpráva nezakládá důvod pro změnu závěru posudku.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaná citovala závěry posudku i se zaměstnaneckou historií žalobkyně, která je v dočasné pracovní neschopnosti od 10. 11. 2022, přičemž její pracovní poměr u Penny Market skončil k 8. 12. 2022, tudíž se neposuzuje jen její schopnost návratu do původního zaměstnání nebo schopnost vykonávat jinou práci odpovídající zdravotnímu stavu, ale zejména schopnost plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání dle § 59 odst. 1 písm. i) zákona č. 187/2006 Sb., (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“). Dominantním zdravotním postižením žalobkyně je stav po artroskopické stabilizaci levého ramena po operaci dne 26. 10. 2023.
4. Soud žalobu posoudil následovně.
5. Žalobkyně namítá porušení zásady rovnosti garantované Ústavou, aniž by však uvedla, v čem má spočívat odepření práv žalobkyně oproti ostatním účastníkům řízení, případně specifikovala případy, kdy bylo rozhodováno v obdobných věcech odlišně. Pokud takto žalobkyně netvrdila, nejedná se o řádný žalobní bod dle § 71 písm. d) s. ř. s., který by byl způsobilý soudního přezkumu.
6. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost závěru o tom, že žalobkyně nabyde pracovní schopnosti ode dne 1. 3. 2024 pro nedostatek specifikace podkladů k takovému závěru i pro absenci důvodů takového závěru. Soud danou námitku považuje za důvodnou pouze z části. Z rozhodnutí je patrné na základě jakých podkladů žalovaná rozhodla, resp. Institut pro posuzování zdravotního stavu posoudil zdravotní stav (lékařské zprávy, posudek). Pokud měla žalobkyně za to, že žalovaná rozhodla v rozporu s určitým podkladem, měla takový podklad specifikovat v žalobě a tvrdit rozpor mezi skutkovým zjištěním z takového podkladu a závěru žalovaného, což však neučinila. Pokud žalobkyně měla za to, že měla být

osobně vyšetřena posudkovým lékařem, takto měla také v žalobě takto tvrdit, neboť soud je vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dané však souvisí také s tím, že z rozhodnutí, ale ani z posudku IPZS není zřejmé, na základě jaké úvahy či zjištění o zdravotním stavu, resp. jeho následku na pracovní schopnost žalobkyně byl konstatován závěr o obnovení její pracovní schopnosti, případně schopnosti plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Pouhý výčet zdravotních obtíží žalobkyně a provedených zdravotních úkonů sám o sobě bez dalšího nevede k závěru o nabytí pracovní schopnosti, resp. schopnosti plnit nijak v napadeném rozhodnutí specifikované povinnosti uchazeče o zaměstnání. Se závěrem posudkového lékaře o tom, že *čekání na operaci nebo odborné vyšetření samo o sobě není důvodem pro prodloužení výplaty nemocenských dávek* lze sice souhlasit, ale žalobkyně svou žádost o opakovanou výplatu nemocenského po uplynutí podpůrčí doby neopřela pouze o budoucí vyšetření MR za účelem posouzení další reoperace, ale také o tvrzení o nefunkčnosti ruky po operaci a aplikaci léků proti bolesti, k čemuž předložila lékařskou zprávou z ortopedie. S takovým tvrzením se žalovaná, ani posudkový lékař nijak nevypořádali. V této souvislosti lze zpochybnit i jinak obecně správný závěr posudkového lékaře o tom, že *indikací k prodloužení výplaty nemocenských dávek je i nadále probíhající léčba (ústavní, lázeňská atd.)*. Dle soudu léčba může spočívat i v pouhé aplikaci léků proti bolesti a nového vyšetření MR za účelem posouzení reoperace, pracovní neschopnost není dána pouze léčebným procesem ve smyslu aplikace léků nebo zákroků směřujících k obnovení pracovní schopnosti, ale také dalšími úkony k tomu směřujícími, jako je vyšetření za účelem případné reoperace. Nehledě k tomu, že podle § 55 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění se dočasnou pracovní neschopností rozumí stav, který pro poruchu zdraví nebo jiné v tomto zákoně uvedené důvody **neumožňuje pojištěnci a) vykonávat dosavadní pojištěnou činnost a trvá-li porucha zdraví déle než 180 kalendářních dnů, i jinou než dosavadní pojištěnou činnost, b) plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání podle zvláštního právního předpisu³⁶** (dále jen „povinnost uchazeče o zaměstnání“), vznikla-li dočasná pracovní neschopnost v ochranné lhůtě nebo trvá-li dočasná pracovní neschopnost po skončení dosavadní pojištěné činnosti, a to i když pojištěnec není uchazečem o zaměstnání. Primární je tak posouzení, zda zdravotní stav žalobkyně k 1. 3. 2024 již bez ohledu na poruchu zdraví umožnil vykonávat dosavadní pojištěnou činnost, resp. plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání. Budoucí vyšetření MR za účelem posouzení reoperace sice neprokazuje, že žalobkyně není schopna vykonávat pojištěnou činnost nebo plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, ale zároveň ani nevylučuje, jestliže žalobkyně tvrdí, že ruka je nefunkční a ošetřující lékař doporučuje prodloužení pracovní neschopnosti. Bylo zcela na posudkovém lékaři, aby na základě konkrétních zjištění z lékařských zpráv uvedl, proč má za to, že žalobkyně bude od 1. 3. 2024 práce schopná, případně proč není práce schopná již k datu vyhotovení posudku dne 26. 1. 2024. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že z popisu rozsahu hybnosti v lékařské zprávě z ortopedie (zřejmě ze dne 29. 4. 2024) vyplývá, že je zachována sebeobsluha, nicméně je dlouhodobě omezena. Jedná se tak o první konkrétní skutkové zjištění, které však nezaznělo ve správním řízení, tudíž se k němu nemohla žalobkyně v soudním řízení ve lhůtě k podání žaloby vyjádřit. Tvrzením správního orgánu v soudním řízení nelze doplnit absentující závěry v žalobou napadeném rozhodnutí, a tak odstranit vady rozhodnutí.

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná také rozsáhle argumentuje ohledně povinností žadatele o zaměstnání a možnosti zohlednění zdravotního stavu při nalézání pracovních možností úřadem práce. Soud nezpochybňuje, že právní řád stanoví možnosti zohlednění zdravotního stavu v rámci vyhledání pracovní příležitosti pro uchazeče o zaměstnání, avšak právní řád i obecné právní principy právního státu také stanoví, že z rozhodnutí musí být zřejmé na

základě jakých zjištění a úvah správního orgánu bylo rozhodnuto. Z napadeného rozhodnutí je pouze patrné, že žádost byla zamítnuta, protože tak konstatoval posudkový lékař (aniž by však bylo zřejmé, proč má být žalobkyně od 1. 3. 2024 práce schopna) a že posouzení pracovní schopnosti žalobkyně není podstatné, protože její pracovní poměr skončil již 8. 12. 2022 a tudíž se posuzuje pouze její schopnost plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, aniž by však žalovaná tyto povinnosti jakkoli, alespoň demonstrativně, uvedla. Odkaz na § 59 odst. 1 písm. i) zákona o nemocenském pojištění v rozhodnutí nelze považovat ani za pokus takového výčtu, jestliže dle daného ustanovení *ošetřující lékař rozhodne o ukončení dočasné pracovní neschopnosti pojištěnce, jestliže vyšetřením zjistí, že mu jeho zdravotní stav umožňuje plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání, vznikla-li dočasná pracovní neschopnost v ochranné lhůtě nebo trvá-li dočasná pracovní neschopnost po skončení dosavadní pojištěné činnosti, a to i když pojištěnec není uchazečem o zaměstnání*. Argumentace žalované ve vyjádření k žalobě k této části tak opět není způsobilá odstranit vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jakkoli lze více než přepokládat, že omezení hybnosti paže není překážkou pro plnění povinností uchazeče o zaměstnání, kdy režim posouzení její pracovní schopnosti se přesouvá do jiného správního řízení v rámci úřadu práce, nelze opomenout základní právo účastníka na spravedlivý proces, které zahrnuje i právo na přezkoumatelné správní rozhodnutí, jež umožní účastníkovi účinně bránit svá práva.

8. Ze žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmý důvod zamítnutí žádosti žalobkyně. Důvodem neprodloužení výplaty nemocenského po uplynutí podpůrčí doby není, že takto konstatuje posudkový lékař, nýbrž že nejsou dány zákonem dané předpoklady. V této souvislosti lze konstatovat, že pokud pracovní poměr žalobkyně skončil již 8. 12. 2022, není zřejmé, proč bylo první žádosti o prodloužení výplaty nemocenského po uplynutí podpůrčí doby vyhověno do 25. 1. 2024 a nově v napadeném řízení do 29. 2. 2024. Soudu nebyl předložen správní spis týkající se 1. žádosti žalobkyně, ani další lékařské zprávy, avšak lze mít pochybnosti o tom, že ve vztahu k plnění povinností uchazeče o zaměstnání se stav žalobkyně zásadně změnil.
9. Vada nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zabránila nejen žalobkyni účinně vznést relevantní námitky, ale také soudu rozhodnutí přezkoumat, aniž by prováděl nová skutková zjištění a poprvé žalobkyni sděloval právní důvody neoprávněnosti její žádosti tak, aby nebyla z důvodu koncentrace řízení dle s. ř. s. oprávněna se k nim relevantně vyjádřit. Rozhodnutí žalované ve svém důsledku neobsahuje skutečné důvody, pro které byla žádost žalobkyně zamítnuta, proto jde o zásadní vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, která brání soudnímu přezkumu, na základě čehož soud rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost. Žalovaná znovu rozhodne o žádosti žalobkyně, kdy specifikuje, které povinnosti uchazeče o zaměstnání zdravotní stav žalobkyně umožňoval v rozhodné době a na základě jakého konkrétního zjištění o zdravotním stavu žalobkyně dané dovozuje, přitom zohlední i následné lékařské zprávy.
10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení za právního zastoupení soud přiznal 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 po 1 000 Kč (tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, odměna advokáta je určena tarifní hodnotou 5 000 Kč, tedy 1 000 Kč za úkon (§ 7, § 9 odst. 2 advokátního tarifu). K tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení č. j. 6 Ads 209/2019 - 62 ze dne 10. 11. 2020 uvedl: „Zvláštní tarifní hodnota pro

věci sociálního zabezpečení dle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), obecně neporušuje zásadu rovnosti (čl. 1, čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ve spojení s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby prací podle čl. 26 odst. 1 a 3 Listiny.“ Dále soud přiznal dvakrát režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024). Celkem tedy 2 600 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 11. 9. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce